

рахода започвали „улици“, дълги 150 м. и широки 10 м. Отъ дветѣ страни на тия улици били разположени 12 магазина, а сжщо така цѣла редица витрини. Тукъ били изложени за продажба изящни автомобили, всички най-хубави растения отъ югъ и северъ, парфюмерии, златарски издѣлия и др. — съ една дума, всичко, което може да пожелае единъ охолоенъ човѣкъ. Всѣки день, въ опредѣленъ часъ, тукъ се разхождали пжтници, и отъ горнитѣ катове на парахода могло да се наблюдава пѣстрото движение.

Презъ високия сводъ, снабденъ съ тежки пердета, пжтницитѣ влизали въ залата за ядене, наредена съ голѣмъ разкошъ. Дебели килими и пжтеки заглушавали шума отъ стжпкитѣ на минувачитѣ, а отлично премѣнена прислуга поднасяла ядивата на пжтницитѣ, наѣдали около малки кржгли маси. Въ салона висѣлъ скжпъ стенинъ килимъ отъ XVII в. и пжтницитѣ се чувствували като въ истински дворецъ. И тоя дворецъ се превърналъ въ развалини само въ нѣколко часа.

Китайско погребение. Следъ голѣмата свѣтовна война китайцитѣ започнаха да се поевропейчватъ, но законитѣ и обичаитѣ имъ си останаха непромѣнени. За да разберемъ, колко далечъ сж тѣ отъ просвѣтенитѣ европейци, достатъчно е да видимъ, какъ се извършва погребение на нѣкой богатъ китаецъ.

Погребението става съ невѣроятна тържественостъ. Въ погребалното шествие участвува почти цѣлиятъ градъ. Който не дойде, години подъ редъ се презира отъ останалитѣ граждани. Шествието е толкова голѣмо, че често се движи до гробищата 9—10 часа.

Напредъ вървятъ множество хора съ бѣли маски върху лицето. Погребалниятъ ковчегъ е затрупанъ до толкова съ всевъзможни украшения, картини, килими и други предмети, че не се вижда. Следъ ковчегъ вървятъ оплаквачитѣ; това сж особни хора, на които роднинитѣ сж платили, за да плачатъ и нареждатъ за мъртвеца. Понеже имъ се плаща добре, тѣ плачатъ и реватъ като луди. Следъ тѣхъ вървятъ хора, които носятъ на рамената си огромна печена свиня. Съгласно стария обичай, тя се погребва заедно съ умрѣлия.